

Niemand vindt het gek als je tijd neemt voor de kapper of voor een middag winkelen. Maar tijd nemen om alleen te zijn, wordt vaak vreemd gevonden. De gedachte komt al gauw op dat er iets met je aan de hand is, juist in deze tijd, waarin iedereen overal met overal en iedereen communiceert. Eenzaamheid kan natuurlijk problematisch zijn, tragisch zelfs. Eenzaamheid zonder goede menselijke relaties doet de ziel vervlakken. Maar dat geldt ook voor relaties zonder enige mate van eenzaamheid. Volwassen worden houdt, onder andere, in dat je sociale en communicatieve vaardigheden moet ontwikkelen. Maar zou volwassenwording ook niet kunnen bestaan uit het leren om alleen te zijn? Behoort bekwaamheid tot eenzaamheid, een onvermijdelijke kant van het bestaan, niet tot de kenmerken van innerlijke kracht? Durft iemand de eenzame dimensie van het leven nog aan? Voor wie dat durft of voor wie dat zou willen onderzoeken, is deze *Lof der eenzaamheid* geschreven. Het vertelt hoe grote denkers uit de westerse cultuurgeschiedenis eenzaamheid wisten te waarderen. Als ruimte waarin creativiteit zich kan ontplooiën, bezinning tot verdieping kan leiden en relaties | tot hun recht kunnen komen. Of zoals Adriaan Roland Holst het zei: 'Ik blijf erbij, mijn hele leven: er deugt geen woord of 't is vanuit alleen zijn geschreven.'

Dr, Stephan de Jong is theoloog, verhalenverteller en beeldend kunstenaar. Van hem verschenen recent *De kleine weg & het grote geluk; Essays voor de ziel* en *U doet niets, want U bent God. Veertig zeer korte overpeinzingen.*